

Η κρίση που ταλανίζει την Ευρώπη επιμένουν να διατυμπανίζουν οι εντός και εκτός του συστήματος είναι οικονομική. Κατ' αυτόν τον τρόπο στρέφουν την προσοχή των πολιτών στο δένδρο με οδυνηρή τη συνέπεια να παραβλέπεται το δάσος. Αυτό βέβαια έχει απλή την ερμηνεία του. Ο Ευρωπαίος, όπως και ο Βορειοαμερικανός έχουν μάθει να ζουν για να καταναλώνουν. Συνεπώς μόνο τη στέρηση της δυνατότητας προς κατανάλωση θεωρούν ως πρόβλημα που τους αγγίζει. Η Ευρώπη νοσεί βαθύτατα και, δυστυχώς, δεν το αντιλαμβάνεται!

Η Ευρώπη, αν και δεν υπήρξε η κοιτίδα του πολιτισμού, υπήρξε αυτή, η οποία καυχάται, επειδή συνετέλεσε στην άνθιση του κατά την ελληνική και ρωμαϊκή αρχαιότητα και κατά τους πρόσφατους αιώνες. Κατά το μακράιωνο ενδιάμεσο διάστημα υπήρξαν σκοτεινοί χρόνοι. Αυτό διδασκόμαστε και αυτό πιστεύουμε εμείς οι Ευρωπαίοι. Κάποιοι χριστιανοί θρησκευτικοί ηγέτες θέλουν τα θεμέλια του νεωτέρου πολιτισμού χριστιανικά και την ήπειρό μας χριστιανική, άποψη προς την οποία αντιτίθενται σφόδρα πλείστοι όσοι από τους χώρους της διανόησης και της πολιτικής. Αυτή την τραγική αντιφατικότητα της Ευρώπης δεν αντιλαμβανόμαστε, γι' αυτό και δεν έχουμε τη διάθεση να ερευνήσουμε τα αίτια της κακοδαιμονίας μας. Η Ευρώπη στην καμπή του αρχαίου και του νεότερου κόσμου δέχθηκε την επίδραση νέας θρησκευτικής πίστης, η οποία προερχόταν από την πανάρχαια κοιτίδα του πολιτισμού, τη Μέση Ανατολή. Πολλοί βέβαια στις ημέρες μας εμφορούμενοι από το πνεύμα του δυτικού διαφωτισμού θεωρούν την πίστη αυτή ως μία από το πλήθος των θρησκειών που συνέθεσαν διαχρονικά οι άνθρωποι. Ο Ευρωπαίος ήδη από τον 19ο αιώνα έχει παραιτηθεί από την παρηγορία και την ελπίδα της πίστης προς τον Θεό και διατυμπανίζει το του τραγικού Νίτσε πως "ο Θεός πέθανε"! Γι' αυτό και εμμένει να μη θεωρεί την κρίση ως κατ' εξοχήν πνευματική.

Βέβαια δεν λείπουν τα επιχειρήματα, με τα οποία ο σύγχρονος Ευρωπαίος επιχειρεί να δικαιώσει τη στάση του. Του τα παρέχει άφθονα η στρέβλωση του ευαγγελικού λόγου από τους "χριστιανούς" τόσο κατά τον Μεσαίωνα, όσο και κατά την "Αναγέννηση". Το θλιβερό είναι πως δεν αντιλήφθηκαν ότι πάνω στον παραχαραγμένο ευαγγελικό λόγο και την πρακτική των χριστιανών που αστόχησαν έχει θεμελιωθεί ο νεώτερος πολιτικοκοινωνικός

βίος της Ευρώπης. Ο παπικός ολοκληρωτισμός απετέλεσε το πρότυπο για τους ολοκληρωτισμούς πάσης φύσεως των νεότερων χρόνων. Η δογματική ασυδοσία της Διαμαρτύρησης αποτέλεσε το πρότυπο για τον ασύδοτο και πλήρη κοινωνικής αδικίας καπιταλισμό. Βέβαια δεν ήταν δυνατόν να αναλύσουν τα συμβάντα αυτά διανοούμενοι που εμφορούνται από το πνεύμα του δυτικού πολιτισμού, του μοναδικού, παρά τις επί μέρους εκφάνσεις του, στη Δύση, του πολιτισμού που αποδέχονται ως κοινό πιστοί και άπιστοι, ρωμαιοκαθολικοί και διαμαρτυρόμενοι, “συντηρητικοί” και “προοδευτικοί”. Μόνο κάποιος μη μέτοχος του πολιτισμού αυτού θα μπορούσε να ασκήσει επωφελή κριτική του. Και αυτός υπήρξε ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέας Ντοστογιέφσκυ, στο βιβλίο του “Αδελφοί Καραμαζώφ”. Αναλύει σε βάθος τις αστοχίες του δυτικού πνεύματος και επισημαίνει τη ρίζα του κακού στη φράση: “Χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται”. Και η Ευρώπη των αθέων, των απίστων, των αγνωστικιστών και των εκκοσμικευμένων χριστιανών είναι ήπειρος ανθρώπων χωρίς Θεό!

Ο άνθρωπος χωρίς Θεό έχει την ελπίδα του στραμμένη στο μέλλον, το οποίο αποτελεί γι' αυτόν τη μοναδική βεβαιότητα (Καμύ). Θεωρεί την πλάση και τους συνανθρώπους ιδιοκτησία σου, τις ανάγκες του ατέλειωτες, τις επιθυμίες του ικανοποιήσιμες με κάθε τίμημα. Είναι πρόθυμος να πουλήσει την ψυχή του με την αυθυποβολή στον παρηγορητική σκέψη πως αυτή δεν υπάρχει! Ήταν συνεπώς αναπόφευκτο, αφού πρώτα έσπειρε τον όλεθρο στον πλανήτη, παράλληλα να υποστεί και ο ίδιος τις συνέπειες της αφροσύνης του. Ας επισημάνουμε κάποιες από τις συνέπειες αυτές.

Η ήπειρός μας καλείται γηραιά, ασφαλώς λόγω της παλαιότητας της ιστορίας της και του πολιτισμού της. Αυτό μας εμποδίζει να δούμε ότι είναι και δημογραφικά γηραιά. Έχει γεράσει λόγω της αντίληψης περί ευμάρειας, η οποία δεν συμβαδίζει με το πνεύμα θυσίας. Η ολιγοτεκνία με την υποστήριξη των μέσων που διαθέτει η σύγχρονη επιστήμη, δημιούργημα της ηείρου, γι' αυτό και καύχημα των Ευρωπαίων, επέφερε πληθυσμιακή παρακμή που έφερε την ήπειρο σε οριακά επίπεδα. Αλλά όπως η φύση έτσι και η κοινωνία μισεί το κενό. Γι' αυτό και σπεύδει να το αναπληρώσει, συνεπικουρούμενη από την άφρονα πολιτική περί πολυπολιτισμικών κοινωνιών των ευρωπαϊκών κομμάτων εξουσίας και της δορυφόρου αριστεράς, την πολιτική που επιβάλλει η “νέα τάξης πραγμάτων”. Η αλαζονεία των γηγενών τους αποκοίμισε επί μισό αιώνα με το ιδεολόγημα της ανωτερότητας του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Αλλά τι ακριβώς είναι πολιτισμός; Είναι τα γράμματα και οι τέχνες, η επιστήμη και η τεχνολογία ή κάτι βαθύτερο, κάτι πνευματικότερο; Αλλά το

πνεύμα, γράψαμε, έχει εξοβελιστεί από την ήπειρο. Γι' αυτό και δεν διανοούμεστε ότι πρέπει να μας απασχολούν απλά πράγματα όπως η ανθρωπιά, η αγάπη δηλαδή προς τον πλησίον, οι διαπροσωπικές σχέσεις, στα πλαίσια της συνεργασίας, της αλληλοϋποστήριξης με πνεύμα εντιμότητας και φιλίας στη βάση έστω του αθεμελιώτου διαχρονικά "ουμανισμού", ο οποίος υποκατέστησε την φιλανθρωπία, εκκλησιαστικό όρο της αντιπαθούς Εκκλησίας του Χριστού. Έτσι όχι απλώς καταμάτωσε ο Ευρωπαίος τον πλανήτη, αλλά έγινε ατομιστής στο έπακρο, κατασκάπτοντας την κοινωνική δικαιοσύνη, ως απαραίτητη προϋπόθεση κοινωνικής συνοχής. Έγινε λύκος που κυνηγά μόνος και λύκους βλέπει τους συνανθρώπους του. Ανέτρεψε την ιεραρχία των αξιών της κλασικής ειδωλολατρικής αρχαιότητας (για τις αξίες του Ευαγγελίου τί λόγος να γίνει;), έπαψε να τον απασχολεί η απόκτηση αρετών και υιοθέτησε όλα τα είδη των κακιών ως βάση για την πορεία στον βίο του. Έτσι έφθασε να καταστρέψει ακόμη και την οικογένειά του, το κύτταρο, όπως θεωρούμε, της κοινωνίας. Ο Ευρωπαίος επάρεται για την ανωτερότητά του, όμως είναι πλήρως εξαρτημένος, πέρα από τα υλικά αγαθά της τρυφής, από πλήθος ουσιών, τις οποίες του παρέχει η επιστήμη του για να κοιμηθεί (ηρεμιστικά) και η φύση για να ξεχάσει (οινοπνευματώδη και ναρκωτικά). Παράλληλα έγινε φρικτός κυνηγός των ηδονών, τις οποίες αναζητά πλέον στο χώρο της διαστροφής (παιδεραστία, ομοφυλοφιλία). Αλλά τι επιχειρεί ο Ευρωπαίος να ξεχάσει; Προφανώς την ταραχή που του προκαλεί η ένοχη συνείδηση την οποία από την "Αναγέννηση" ανεπιτυχώς επιχειρεί να κατευνάσει με θεωρίες και ιδεολογίες. Αλλά το υπαρξιακό κενό προκαλεί ανελέητο μαστίγωμα. Και δυστυχείς όσοι το δέχονται σε καθημερινή βάση.

Καθώς τα πλήγματα του Ευρωπαίου της παραφροσύνης και του Βορειοαμερικανού μετόχου του ίδιου "πολιτισμού" εντείνονται κατά των αποκλήρων του πλανήτη, το μεταναστευτικό ρεύμα προς τη γηρασμένη ήπειρο ογκώνεται. Όλοι πλέον έχουν συνειδητοποιήσει ότι η "ανωτερότητα" του δυτικού πολιτισμού δεν αποτελεί εχέγγυο ενσωμάτωσης μεταναστών τρίτης και τέταρτης γενιάς, ιδίως μουσουλμάνων κατά το θρήσκευμα. Η προκλητική πολιτική της "νέας τάξης" έναντι των θρησκειών δεν αφήνει αδιάφορους τους μουσουλμάνους, όπως συμβαίνει με τους "χριστιανούς"! Ίσως αυτό γνωρίζει το σύστημα και δεν είναι διόλου απίθανο να επιδιώκει τη σύγκρουση των πολιτισμών σε ευρωπαϊκό έδαφος. Πέρα από τις πολιτισμικές αντιθέσεις, που οδήγησαν στη λήψη φαιδρών μέτρων, όπως η απαγόρευση της μανδήλας σε κοινόχρηστους χώρους, υπάρχουν και οι πολιτικοκοινωνικές. Οι μετανάστες παραμένουν εν πολλοίς άνθρωποι δεύτερης κατηγορίας, αποκλεισμένοι σε "γκέτο" και υφιστάμενοι πλήθος διακρίσεων. Ένα πάντως είναι το βέβαιο: Οι γηγενείς άρχισαν να ανησυχούν. Γι' αυτό και πληθαίνουν οι πολιτικές επιτυχίες των σχηματισμών που υπόσχονται χάραξη "εθνικής" - ξενοφοβικής πολιτικής. Και οι σχηματισμοί των κομμάτων εξουσίας από τη μια καταπολεμούν αυτούς σε επίπεδο Ε.Ε. Από την άλλη όμως εξαπατούν προεκλογικά τους λαούς με υποσχέσεις λήψης μέτρων κατά των μεταναστών. Έτσι ο Σαρκοζύ με την υποκλοπή του προγράμματος του Λεπέν προεκλογικά και τη στήριξη των "σοσιαλιστών υπερμάχων της δημοκρατίας" κέρδισε τις εκλογές. Θα το επιτύχει

ασφαλώς εκ νέου ο σοσιαλιστής υποψήφιος κατά τις προσεχείς εκλογές. Για πόσο όμως ακόμη θα παίζεται το παχνίδι. Το αυγό του ολοκληρωτισμού δεν έχει αφανιστεί από την ευρωπαϊκή ήπειρο, τη μήτρα των ιδεολογιών. Συμβάντα όπως το πρόσφατο στη Νορβηγία είναι αναπόφευκτο να πληθαίνουν με την πάροδο του χρόνου, καθώς οι λαοί της, παρά τα διατυμπανιζόμενα, δεν έμαθαν να συνυπάρχουν με φορείς άλλου πολιτισμού παρά μόνο στη βάση της σχέσης αφέντη – δούλου. Αλλά οι μετανάστες δεν είναι διατιθεμένοι να διαδραματίζουν για πολύ ακόμη τον ρόλο του δούλου απέναντι στα παραπαίοντα σήμερα αφεντικά τους του παρελθόντος. Αν λοιπόν στο κοινωνικό πρόβλημα προστεθεί και το οικονομικό, που όπως δείχνουν οι εξελίξεις θα συμπαρασύρει πλήθος χωρών και όχι μόνο τη δική μας, πρώτο πειραματόζωο δοκιμασίας υποταγής λαού, τότε η Ευρώπη θα βρεθεί στη δίνη αναστάτωσης με ανυπολόγιστες συνέπειες.

Από πού άραγε να προσδοκά ο Ευρωπαίος καλύτερες ημέρες. Ασφαλώς από το μέλλον, τη μόνη υπερβεβαιότητα των ανθρώπων χωρίς Θεό. Άραγε θα αντιληφθεί τα αδιέξοδα, στα οποία έχει περιέλθει;

“ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ” <http://www.antibaro.gr/node/3271>